

(วันอังคารที่ ๑๓ พฤษภาคม .พ.ศ.๒๕๔๖)

๑๙ พระ...ให้ทำเฉพาะสมณกิจ

ชาวโลกมักไปเคี้ยวเชิญให้พระทำตามใจตัว ให้ท่านช่วยตรวจดวงชะตาว่า อนาคตจะเป็นอย่างไร ซึ่งท่านก็ไม่ใช่ผู้ชำนาญการ เพราะไม่ใช่อาชีพพระ อยากให้พระดูหมอ ท่านก็ลองศรัทธา ไม่อยากให้เสียศรัทธา ท่านก็ดูให้

แล้วถ้าท่านดูผิด ก็ไปว่าท่าน บาปและตกนรกนะ แล้วไปบอกท่านว่า ท่านดูไม่แม่น ท่านก็เครียด กลุ่ม จะดูใครได้ ถ้าทายทุกขก็ทายถูกทีเดียวว่า จะทุกข์อย่างนั้น ทุกข์อย่างนี้ เพราะพื้นฐานของมนุษย์มีทุกข์อยู่แล้ว แต่ถ้าทายว่า จะมีสุขจะโชคดี ไม่ค่อยจะถูกสักที เลยถูกอัด ญาติโยมก็ต่อว่าเอา ดูไม่แม่น ถ้าท่านทายว่า จะมีทุกข์ ฟังท่านกลับไปจะไปกลุ่มอีก ถ้าทายว่า มีสุขแล้วไม่สุข เขาก็กลับมาว่าท่าน ท่านก็กลุ่มอีก ตกกลุ่มทั้งคู่ แล้วท่านก็ต้องไปค้นคว้าเพื่อจะทายให้ถูก แล้วจะเอาเวลาที่ไหนไปศึกษาปริยัติปฏิบัติ เทศนา มันก็ไม่มีเวลา

จริง ๆ แล้วญาติโยมไม่ควรจะไปรบกวนท่าน ถ้าอยากจะรู้อนาคตของตัวเอง โน่น ไปสมาคมโหรหรือหมอดูอาชีพอันอาชีพของเขา เขารวบรวมสถิติมาเป็นพัน ๆ ปีนั่นแหละ และพูดได้ถึงพริกถึงขิง ขนาดเคี้ยวพริกเคี้ยวขิงเลยละ อย่าไปรบกวนพระ ให้ท่านดูหมอ สะเดาะเคราะห์ต่อชะตาชีวิต ท่านจะได้มีเวลาทำกิจให้เป็นพระแท้

แล้วก็อย่าเอาบุญเหวี่ยง เอาหมากพลูไปถวายท่าน พอไปถวายท่านก็ลอง ๆ ดู ใหม่ ๆ ก็มีน ๆ หนักเข้า ชักม่วน พอม่วนชักมัน จะหาญาติโยมไปถวายอีกก็ไม่มี ที่นี้ท่านก็เลยไปซื้อ เห็นไหมเอาสิ่งเสพติดไปถวายท่าน แล้วจะไปโทษท่านมันก็ไม่ถูก เพราะฉะนั้นทั้งหมดากพลูบุญเหวี่ยง ก็อย่านำไปถวายท่าน

หรือบางทีไปขอของขลัง ท่านก็ไม่ขัดใจ กะเกณฑ์ท่านให้ช่วยเขียนยันต์ เขียนอะไรก็ไม่รู้ ขยุกขยิก อ่านก็ไม่ค่อยจะออก ของขลังนั้นมันแพไฟ ยิ่งไฟตายหมด เราคิดอย่างนี้ แต่ถ้าของขวัญนั้นอีกเรื่องหนึ่ง นั่นเขาให้เอาไว้สำหรับระลึกนึกถึงบุญ และระลึกนึกถึงพระรัตนตรัย แต่ของขลังนั้นมันคนละเรื่องกัน

หรือจะไปเคี้ยวเชิญให้ท่านรดน้ำมนต์ อาบน้ำกันเป็นไหม เราก็อาบน้ำเป็น ทำไม่ไปให้ท่านช่วยอาบ ถ้าอยากได้น้ำมนต์เราก็กินเอาเนื้อมนต์ก่อน ๗ ตำนาน ๑๒ ตำนานนั่นแหละ หรืออย่างย่อ ๆ ก็สัมมาอะระหังไป เราเข้าห้องน้ำก็สัมมาอะระหัง มีเนื้อแล้วจะใส่น้ำเท่าไรก็ได้แล้วแต่เรา แต่เนื้อต้องเอาไว้สัมมาอะระหัง ไปเรื่อย ๆ รดไปเรื่อย ๆ

หลวงพ่อบอกใจพระเดชพระคุณหลวงตาบัว ฟังท่านเทศน์ คือ มีคนไม่รู้ประสีประสา เข้าไปกราบท่าน ขอให้ท่านเป่ากระหม่อม ท่านบอกว่า “เราไม่ใช่ขุนเฒ่านะ จะให้เรามาขู่พ่อ ๆ” หลวงพ่อเห็นด้วยจริง ๆ เลย เพราะฉะนั้นจะมาโทษพระอย่างเดียวไม่ได้ ต้องโทษโยมด้วย

อย่างนี้พระท่านก็ไม่มีเวลาทำกิจ กิจของพระแท้มีอยู่ แต่เราไปรบกวนท่าน สิ่งที่พระท่านจะสงเคราะห์โลกมีอยู่อย่างเดียว คือ โดยธรรมคำสอน ท่านทรงจำคำสอนพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วเราเข้าไปกราบฟังสิว่า จะดำรงชีวิตอยู่ในโลกนี้อย่างไร ถึงจะได้ประโยชน์ปัจจุบัน ประโยชน์ในอนาคตหรือประโยชน์อย่างยิ่ง ชีวิตคืออะไร เป้าหมายของชีวิตอยู่ที่ไหน จะเข้าถึงได้อย่างไร หรือเรื่องบุญเรื่องบาปเป็นอย่างไร กฎแห่งกรรมมีไหม นรกสวรรค์มีไหม อะไรต่าง ๆ เหล่านี้ที่ พระท่านก็จะได้เทศนาได้

หรือมีหลักธรรมอะไรบ้างสำหรับจะคบผู้คนที่อยู่ ๖ ทิศ บิณฑบาตจะปฏิบัติต่อบุตรอย่างไร บุตรปฏิบัติต่อบิณฑบาตอย่างไร ศิษย์กับอาจารย์ อาจารย์กับศิษย์ หรือสามีภรรยาอย่างนี้ เป็นต้น ต้องไปขอความรู้กันอย่างนี้ แล้วเราจะเจอพระแท้ พระท่านจะได้มีเวลาทำกิจของพระ

บวชเป็นพระแล้วมีหน้าที่ดูตัวเอง หากไปดูคนอื่นก็ไม่มีเวลาดูตัวเอง เพราะชาติหนึ่งเอาดีได้ อย่างเดียวเท่านั้น จะเป็นพระก็ให้เป็นพระปฏิบัติ และศึกษาเล่าเรียน ฝึกฝนตนเอง ทำพระนิพพานให้แจ้ง แล้วก็สั่งสอนผู้อื่น พระมีหน้าที่เท่านี้ เพราะฉะนั้นให้โอกาสท่านทำเฉพาะสมณกิจ และสนับสนุนให้มาบวชกันมากๆ

และวันพระอย่าไปคิดว่า พุทธศาสนาไม่ได้บังคับ แล้วแต่ความสมัครใจ จะเข้าวัดก็ได้ไม่เข้าก็ได้ ไม่ใช่ะ ต้องเข้า เป็นหน้าที่ของชาวพุทธที่จะต้องเข้าไปศึกษาธรรมปฏิบัติ ต้องไปบำเพ็ญบุญกิริยาวัตถุในวันพระ เราเข้าไปก็นำภัตตาหารไปถวายท่าน พอท่านฉัน เราก็สวดมนต์บ้าง นั่งสมาธิบ้าง แล้วก็หลังจากนั้นก็ฟังธรรมจากท่าน หรือช่วยกันปิดกวาดทำความสะอาดเสนาสนะ ห่อน้ำห้อยท่า ศาลาวัดวาอารามต่าง ๆ ให้สะอาดสะอาด ถ้าทำอย่างนี้พระพุทธศาสนาก็จะเจริญรุ่งเรือง
